ЗБЕРЕЖЕМО ПРИРОДУ ДЛЯ МАЙБУТНІХ ПОКОЛІНЬ!

НАЦІОНАЛЬНИЙ ПРИРОДНИЙ ПАРК "ВИЖНИЦЬКИЙ"

№2 (40) квітень-червень, 2025 рік

З ВДЯЧНІСТЮ ДО ТИХ, ХТО СТОЇТЬ НА ВАРТІ ПРИРОДИ

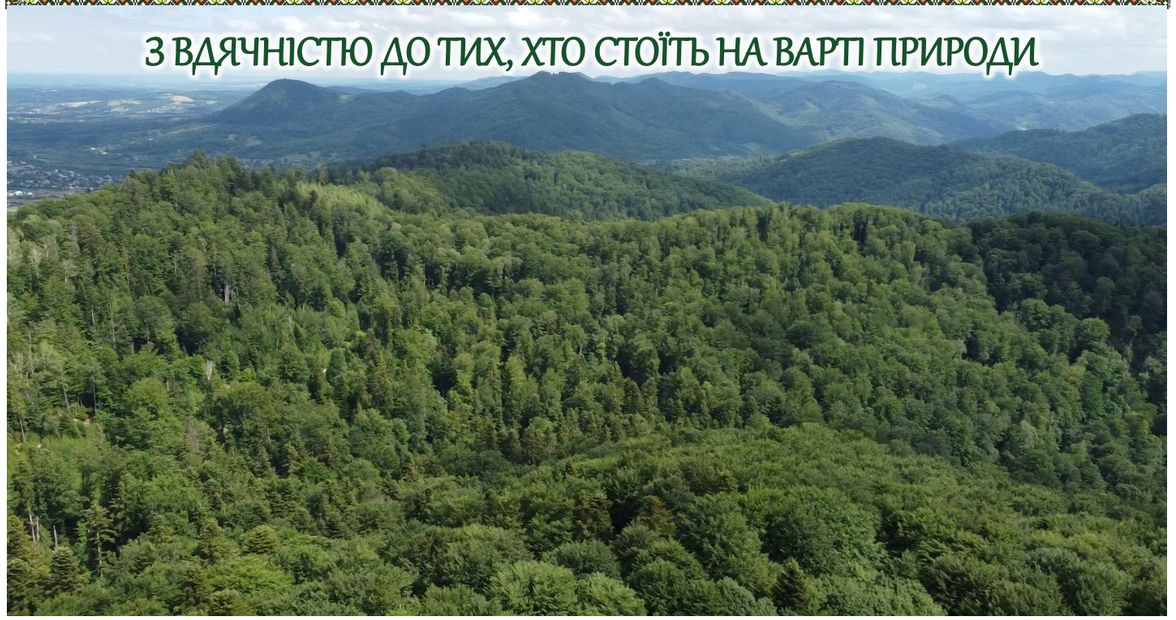

Дорогі читачі, колеги, працівники природно-заповідної справи та всі, хто присвятив своє життя збереженню природи!

Щороку 7 липня Україна вшановує тих, хто стоїть на передовій охорони нашої природної спадщини — працівників природно-заповідної справи. Це свято об'єднує людей, для яких слова «зберегти», «захистити», «відновити» є не просто гаслами, а щоденною працею, внутрішнім переконанням і справжнім служінням природі.

Ваша робота це не лише охорона рідкісних видів і цінних екосистем. Це щит для тиші лісів, чистоти води, сили гір і майбутнього прийдешніх поколінь. Ви ті, хто щодня з гідністю виконує свою місію, незважаючи на виклики часу, природні стихії чи складні умови. Саме завдяки вам зберігаються мальовничі куточки нашої країни, які надихають, дарують спокій і вчать гармонії з навколишнім світом.

Щиро дякую кожному з вас за відданість, професіоналізм, наполегливість та любов до рідної природи. Бажаю вам невичерпної енергії, міцного здоров'я, тепла в серцях і вдячності від колег, громади й самої землі, яку ви оберігаєте.

Нехай ваша праця буде гідно оцінена, а кожен день приносить нові звершення, віру в краще та відчуття великої значущості справи, якій ви служите.

З повагою, Галина МАРЧУК
Директор НПП «Вижницький»

Читайте у номері

З вдячністю до тих, хто стоїть на варті природи	1
Злагоджена співпраця задля збереження природи	2
Великодня підтримка тим, хто береже природу під вогнем	2
Співпраця заради збереження природи та розвитку туризму	3
Крок до збереження тису ягідного	3
Дайджест цікавих подій	4
ПрироднІ індикатори якості води в Карпатах	6
Коли мовчать дзвони — говорять діти	7
Графські промисли родини Васильків	8
Для юних природолюбів	11
Enjoy the Full Power of Rest	12

ЗЛАГОДЖЕНА СПІВПРАЦЯ ЗАДЛЯ ЗБЕРЕЖЕННЯ ПРИРОДИ

З робочим візитом на початку травня у Національному природному парку «Вижницький» перебував директор Департаменту природно-заповідного фонду Едгар Токар. До зустрічі також долучилися директор національного природного парку «Синевир» Микола Дербак та голова Вижницької районної військової адміністрації Сергій Чеботар.

Під час візиту обговорено актуальні проблеми у природно-заповідній сфері та окреслено потенційні шляхи їх вирішення. Також була презентована діяльність Парку у контексті збереження природних екосистем, здійсненні наукових досліджень, посиленні рекреаційної спроможності та реалізації міжнародних проектів і програм.

Едгар Токар запевнив у всебічній підтримці Парку, висловив готовність сприяти у вирішенні нагальних проблем і наголосив на важливості злагодженої співпраці задля збереження унікальної природи Буковини.

ВЕЛИКОДНЯ ПІДТРИМКА ТИМ, ХТО БЕРЕЖЕ ПРИРОДУ ПІД ВОГНЕМ

На початку квітня, директор національного природного парку «Вижницький» Галина МАРЧУК здійснила кількаденний робочий візит до Дніпропетровської, Харківської та Донецької областей, у рамках ініціативи Міністерства захисту довкілля та природних ресурсів України.

Головною ціллю поїздки стали неформальні зустрічі з колективами Природного заповідника «Дніпровсько-Орільський», НПП «Гомільшанські ліси», «Слобожанський», «Гетьманський» та «Святі Гори».

У процесі роботи обговорювали актуальні проблеми функціонування природно-заповідних установ: вплив бойових дій на довкілля, визначення масштабів завданих збитків, труднощі з матеріально-технічним забезпеченням, заборгованість зі сплати земельного податку та бюрократичні перепони у процесі розширення територій парків. Особливу увагу було приділено потребі у забезпеченні протипожежною технікою, адже загроза пожеж у зонах активних бойових дій є надзвичайно високою.

Тому, напередодні Великодня, за дорученням Міністра Світлани Гринчук та за підтримки колективів національних парків західних регіонів України, було передано святкові подарункові набори працівникам установ, які сьогодні працюють у надзвичайно складних умовах. Цей жест став проявом вдячності, підтримки й згуртованості у важкий для країни час.

Великдень – це символ перемоги життя над

смертю, добра над злом, і саме у таких діях проявляється наша єдність і сила.

Незважаючи на складні умови, колективи природно-заповідних установ Сходу України, зокрема НПП «Святі Гори», продовжують наполегливо працювати над збереженням та відновленням природних територій. Їхня витримка, професіоналізм та самовідданість викликають щире захоплення.

СПІВПРАЦЯ ЗАРАДИ ЗБЕРЕЖЕННЯ ПРИРОДИ

16 квітня 2025 року на території національного природного парку «Вижницький» відбулися масштабні показові навчання щодо дій у разі виникнення пожеж у природних екосистемах.

Координатором заходу стало Головне управління державної служби України з надзвичайних ситуацій у Чернівецькій області, за дорученням начальника обласної військової адміністрації.

До навчально-тренувального процесу були залучені представники ДСНС, національної гвардії, національної поліції, прикордонного загону, гірсько-рятувальної служби, районної військової адміністрації, місцевої громади, лісівники та працівники служби державної охорони ПЗФ трьох національних природних парків Буковини.

Під час заходу відпрацьовувався чіткий алгоритм дій з ліквідації пожежі, з акцентом на вдосконалення координації між органами управління, силами цивільного захисту та персоналом Парку.

У процесі навчань було задіяно близько 100 осіб особового складу, більше 20 одиниць техніки, а саме: спеціалізованої пожежної, рятувальної, обладнання та авіацію Державної служби України з надзвичайних ситуацій у Чернівецькій області.

Захід став важливим кроком у зміцненні готовності до надзвичайних ситуацій і мінімізації ризиків для природного середовища.

КРОК ДО ЗБЕРЕЖЕННЯ ТИСУ ЯГІДНОГО

У межах програми «Ренатуралізація тису ягідного» працівники Парку здійснили заходи із закладання постійної пробної площі в урочищі Стебник. Зокрема, було висаджено 37 саджанців тису ягідного — рідкісної та зникаючої рослини, занесеної до Червоної книги України.

Роботи проведено з урахуванням природних особливостей місцевості, аби створити максимально сприятливі умови для приживлення молодих рослин. Цей крок є частиною довгострокових зусиль щодо відновлення природного ареалу тису та збереження біорізноманіття карпатських лісів.

ДАЙДЖЕСТ ЦІКАВИХ ПОДІЙ

Кожен висаджений саджанець – це не просто деревце, а вклад у здорове довкілля, символ турботи про наступні покоління та віри в зелене майбутнє України.

«Ліси для нащадків» – під таким символічним гаслом в урочищі Стебник на території Парку відбулася екологічна акція з висадження саджанців модрини європейської та ялини звичайної. До заходу долучилися учні 10-х класів Берегометський ліцей №1 за участі голови Вижницької районної ради.

Метою ініціативи є відновлення лісових ресурсів, формування екологічної свідомості серед молоді та залучення громадськості до практичних дій на захист довкілля.

В межах Всеукраїнської акції з благоустрою «За чисте довкілля», працівники служби державної охорони природно-заповідного фонду національного природного парку «Вижницький» прибрали від побутового сміття узбіччя доріг і прилеглі лісові масиви природоохоронної території.

На жаль, ці ділянки перетворюються на стихійні сміттєзвалища. Це є наслідком безвідповідального ставлення як окремих місцевих мешканців, так і відвідувачів, які не гребують викидати відходи просто з вікон автомобілів.

Серед зібраного сміття переважають пластикові пляшки, скляна тара, поліетиленові пакети, яким потрібно десятки років для розкладання. Водночас вони завдають чимало шкоди тваринам та рослинам. Така легковажність має серйозні наслідки для довкілля.

У межах екологічної акції «Зелена толока», яка традиційно об’єднує всіх небайдужих до охорони природи, в урочищі Славець працівники Парку провели озеленення однієї з рекреаційних площадок. Місце, яке щороку приваблює численних туристів і мешканців громади, отримало нове «зелене обличчя».

Для висадження використано садивний матеріал, дбайливо вирощений у власному розсаднику парку. Це – результат кропіткої багаторічної праці наших фахівців, спрямованої на збереження місцевих видів дерев і кущів, адаптованих до природно-кліматичних умов регіону.

Зелені насадження прикрашатимуть територію і створюватимуть приємну атмосферу. Вони також відіграватимуть важливу роль у збереженні біорізноманіття, формуванні мікроклімату, зменшенні рівня шуму, очищенні повітря та створенні

затишних умов для відпочинку на природі.

Парк і надалі планує підтримувати ініціативи зі збагачення природного середовища, залучаючи до таких заходів, як працівників, так і представників громади

Розширили мережу спостережних пунктів.

Ще одну вежу висотою 16 м, з сучасним відеообладнанням і кутом огляду 360 градусів змонтовано та встановлено силами служби державної охорони природно-заповідного фонду в урочищі Бука. Це другий такий об'єкт на території національного природного парку у рамках реалізації проекту «Око Парку».

Зона моніторингового покриття збільшується, разом з цим зростає ефективність превентивних та оперативних заходів по запобіганню і протидії порушенням природно-заповідного режиму.

Насамперед це стосується пожежної безпеки, незаконних рубок, браконьєрства та «джипінгу».

До Парку з робочим візитом завітав Тьєррі Жандель — гірський гід, інструктор з лижного туризму (FFS та FFME), інструктор ANENA, а також представник французької громадської організації «Гіди без кордонів».

Мета перебування пана Тьєррі Жанделя — не просто знайомство з маршрутами Парку, а пошук способів зробити їх цікавими та зручними для туристів з-за кордону, а також налагодження нових партнерств і міжнародної співпраці у сфері гірського туризму.

Ця зустріч — ще один крок до того, щоб Вижницький край став точкою на карті світового мандрівника: відкритим, гостинним і привабливим, але водночас — збереженим у своїй автентичності, природній красі й гірському характері.

16 червня відбулося урочисте відкриття першої зміни наметового табору «Ойкос», який розташований у мальовничому куточку Парку — урочищі Стебник. Працівники Парку дбають про те, щоб перебування тут було безпечним, комфортним і приємним для кожного відвідувача.

Цьогоріч табір розпочав роботу у ювілейний рік — рівно 20 років минуло від моменту започаткування цієї ініціативи. За два десятиліття «Ойкос» перетворився на простір неформальної освіти, активного відпочинку, підтримки та розвитку дітей і молоді.

Під час відкриття відбулися командні ігри, знайомство учасників, спільне виконання пісень та організація дозвілля біля вогнища. Атмосфера була дружньою й щирою.

ПРИРОДНІ ІНДИКАТОРИ ЯКОСТІ ВОДИ У КАРПАТАХ

У Карпатах, де народжується безліч джерел і стрімких потоків, вода здається безумовно чистою. Проте чистота — це не лише прозорість. Це складна характеристика, яку можна визначити не лише в лабораторії, а й через спостереження за самою природою. Вода «говорить» мовою живих істот — і саме природні індикатори дозволяють дізнатися про її справжній стан.

Біоіндикаторами називають живі організми, які чутливо реагують на зміни у середовищі. Якщо умови погіршуються, вони або змінюють свою поведінку, або зникають зовсім. Їхня присутність свідчить про природну рівновагу й добрий екологічний стан водойми.

Одними з найкращих природних індикаторів у карпатських струмках є личинки волохокрильців, веснянок і одноденок. Вони живуть лише у прохолодній, чистій, добре насиченій киснем воді. Їх легко побачити, піднявши камінець у руслі — маленькі створіння з зябрами та хиткими тільцями повзають або ховаються у своїх трубочках. Якщо вони є — вода якісна.

Не менш показовим є і мох Fontinalis, який росте просто у воді. Він утворює зелені стрічки, що плавно рухаються течією. Цей мох не витримує різких змін температури чи хімічних домішок. Там, де він присутній — середовище стабільне і природне.

Справжньою перлиною гірських водойм є форель струмкова — вид, що потребує тіні, холодної води, наявності укриттів і стабільного режиму течії. Форель — риба обережна й вибаглива. Вона не терпить шуму, забруднення, витоптаних берегів чи скидів стічних вод. Її присутність у потоці — ознака справді здорової екосистеми.

Особливо важливі й амфібії, зокрема тритони й саламандри. Вони чутливо реагують на найменші зміни вологості, чистоти води і стану прибережного середовища. Їхня поява біля джерел — ще один добрий знак.

Індикаторні види — це «екологічна система сигналів», якою користувалася ще народна традиція. Наші предки знали, що якщо біля джерела росте мох, вода студена й приємна на смак — можна пити. Якщо у потоці живе риба — значить, потік несе живу силу. Тепер ці ж спостереження підтверджує і наука.

Сьогодні, коли зростає тиск на природу, надзвичайно важливо навчитися бачити ці природні підказки. Вони не потребують складного обладнання — лише уваги, поваги й готовності дослухатися. Спостереження за індикаторами може стати доступним методом екологічного моніторингу, як для науковців, так і для учнів, екскурсоводів чи звичайних мандрівників.

Біоіндикація — це не тільки спосіб дізнатися про стан води. Це й засіб відновлення нашого зв'язку з природою. Адже вода, яка несе в собі життя, завжди розповідає нам правду — через тих, хто в ній живе.

КОЛИ МОВЧАТЬ ДЗВОНИ — ГОВОРЯТЬ ДІТИ

На початку червня, у тиші буковинського лісу, де між деревами шелестить пам'ять, ми згадували тих, кого війна забрала назавжди: дітей і дорослих, чиї голоси залишилися у наших серцях.

Територія Національного природного парку «Вижницький» вперше стала місцем особливої зустрічі пам'яті загиблого на війні Руслана Сенчука — педагога, очільника району, людини, яка багато зробила для молоді, для освіти, для рідної землі та дітей, щоб вони мали змогу підкорювати свої вершини. Захід, організований спільно з Вижницькою районною військовою адміністрацією, зібрав школярів з усього району — у рамках щорічної експедиції юних краєзнавців.

На рекреаційному пункті «Лужки» діти вчилися рятувати, відчувати, діяти й довіряти, визначали чистоту гірських річок,

тренувалися надавати першу медичну допомогу, вчилися бути обережними у природі. Дізнавалися про безпечні маршрути у горах, тримали в руках поліцейське спорядження та вчилися бути мандрівниками — не лише в просторі, а й у собі, шукаючи свій емоційний компас.

Це був день, коли дорослі навчали, а діти надихали. І всі разом говорили про головне: «Пам'ятаємо. Вшановуємо. Живемо»

Графські промисли родини Васильків

Продовжуємо знайомити з представниками славетного роду Васильків – давнього буковинського роду румунських бояр та австрійської аристократії, одних з найбільших землевласників Буковини.

У першій половині XIX століття повновладним володарем села стала поміщицька родина Васильків. Бергомет над Сіретом перетворився в центр їх обширної домінії, якій належало 50 тисяч моргів землі, 40 тисяч з яких лісу (1 морг-0,5755 га). Їм належало понад десяток сіл Буковини та велика кількість підданих селян. Це були одні з найбільших землевласників краю. Графсько-баронські ліси простягалися від Берегомета, Шепота, Фалькова, Руської аж на територію Румунії.

Основний прибуток панському маєтку за часи господарювання Йордакія Василька приносила лісова промисловість – понад 40 тисяч флоринів щорічно. Четверту частину цієї суми він отримував від видобування та продажу поташу (соди) і солі на території сіл Багни і Черешеньки. Окрім продажу будівельного лісу на лісопильнях було налагоджено виробництво пиломатеріалів,

гонти, дранки, дошки та дров. Ця продукція мала попит у багатьох населених пунктах не тільки Австрії, але й Молдови, Росії та інших земель.

Ліс кругляком сплавляли річкою Сірет, а також гірськими потоками, використовуючи силу води. Спочатку стовбури зв'язували у великі плоти – дараби, які могли сягати десятків метрів завдовжки. Керували ними досвідчені дарабники, що стояли на плотах з жердинами й веслами, спрямовуючи дарабу руслом річки між камінням і порогами.

Щоб забезпечити достатньо води для сплаву, в горах будували кляузи – спеціальні греблі з деревини та каменю, що затримували воду у верхів'ях потоку. Коли ліс був готовий до сплаву, кляузу відкривали, і вода з

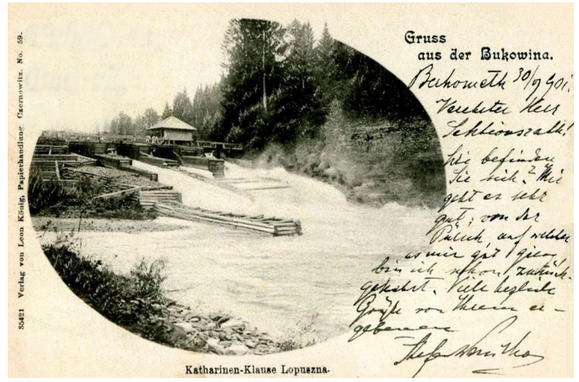

гуркотом зливалася вниз, несучи дараби донизу – в долини, де їх розбирали. Далі гужовим транспортом доставляли до Дністра і таким чином експортували його у Російську державу. Другий шлях проходив через Румунію сплавом по Сірету до Дунаю, а потім в Одесу.

У 1835 році у селі Мигове Йордакій Василько збудував залізоплавильний завод, який перші роки працював на місцевій руді. Вміст заліза в ній був незначний, тому надалі сировиною для виробництва став металевий брухт, який привозили залізницею з Хотинської фортеці. В 1860 році через

нерентабельність завод було закрито. Про нього нагадують залишки залізоплавильної печі–«гамарні», які і досі видніються на березі річки Мигівки. У Лопушній сезонно діяли механічні молоти для виготовлення різних металевих виробів та інструментів, які вигідно продавали.

У 1869 році Олександр Василько відкрив нову лісопильню у селі Руська. Для

покращення транспортування лісу у 1870-х роках побудували вузькоколійку Бергомет – Межиброди завдовжки 9 кілометрів, а ще далі з кінською тягою, яка вела до Долішнього Шепоту й Петровця.

У 1886 році, як тільки була здана в експлуатацію залізнична лінія Глибока – Бергомет завдовжки 53 кілометри, барон Василько замовив у Штудгарті парову машину, що була запущена у роботу у 1909-му році, для цього були залучені спеціалісти з різних країн Європи. Залізничне сполучення значно вплинуло на подальший економічний розвиток Бергомета над Сіретом, особливо на розвиток лісової промисловості. Вузькоколійка зв'язувала село з паровою лісопильнею в Межибродах, а залізниця давала вихід бергометському лісу і пиломатеріалам на внутрішній і зовнішній ринки. Крім лісу, цією залізницею вивозилася з Бергомета і навколишніх сіл худоба, а довозилися борошно, залізні та інші вироби. У такий спосіб задовольнялися потреби не тільки місцевих жителів, а й інших країн. А статки родини Васильків зросли втричі. На той час на своїх землях він збудував винокурню, 5 водяних лісопилень (тартаків), 18 трактирів та господарські будівлі.

Серед заслуг барона перед краєм було будівництво найпопулярнішого в той час на Буковині санаторію у Лопушні, де була особлива вода і поміж інших послуг – гідротерапія. «Купальня» ж почала розвиватися швидше, коли ерцгерцог Австрійський Карл Людвіг, погостивши у серпні 1855 року у барона Йордакія, дав дозвіл назвати її в свою честь «Карл Людвіг Бруннен» (Brunnen — фонтан).

У 1863 році барон Олександр пішов на вигідну пропозицію з переселенцем

колоністом Вільгельмом Вагнером. В результаті якої, у нотаріальній конторі в Чернівцях уклали угоду з двадцятьма членами швабської громади Августендорфа про оренду трьохсот одинадцяти йохів (1 йох-0,576 га) незайманих угідь із володінь родини Васильків упродовж п'ятдесяти років із правом подальшого викупу.

Василько активно підтримував розвиток індустрії у краї: був співзасновником

нафтових підприємств.

З книги Марії Матіос «Букова земля» стає зрозуміло, що нафтові промисли вже тоді приносили прибутки родині Васильків – «Як б'є в його ж урочищі Бедеїв тоненька чорна нитка живої жирної нафти, цілорічно стікаючи мілким природним шанцем до самого Берегомета, де Йордакієві робітники збирають її у глибокі дерев'яні чани, закопані в землю і засмолені всередині. Далі нафту крамар Лейба продає по довколишніх селах і навіть возить у Коломию. Йордакій справно платить податки — а хто там може точно поміряти чани, коли скільки накапає того золота. Але воно завжди під рукою, і робити нічого не треба — земля сама знає, коли їй чим родити й кому що віддавати.»

Завдяки своїй далекоглядності, господарській кмітливості та глибокому розумінню значення місцевих природних ресурсів, графська родина Васильків залишила в історії Буковини виразний економічний і культурний слід. Їхні промисли сприяли становленню інфраструктури, розвитку торгівлі та створенню робочих місць для місцевого населення.

Ці ініціативи стали підґрунтям для формування розвитку регіону. Багато з започаткованого тоді продовжує функціонувати донині – вже у форматі історико-культурної спадщини.

ВЕСНА ДАРУЄ ВІДКРИТТЯ

Наприкінці квітня року відбувся пізнавально-природничий захід для дітей з інвалідністю під назвою «Таємниці весняної природи».

Подію організовано за підтримки Міністерства захисту довкілля та природних ресурсів України у співпраці з Відділом освіти, культури, молоді та спорту Берегометської селищної ради в межах ініціативи Першої леді України Олени Зеленської «Без бар'єрів».

Захід став частиною зусиль, спрямованих на створення інклюзивного середовища для дітей з особливими освітніми потребами, де кожна дитина має змогу пізнавати природу без обмежень і перешкод.

Разом із працівниками Парку учасники вирушили в екологічну мандрівку мальовничим урочищем Сухий до рекреаційного пункту «Велика розчищ». Весняний ліс зустрів юних дослідників буянням зелені, першими квітами та співом птахів.

Діти з цікавістю спостерігали за птахами, досліджували луки та водойми, знайомилися з різними видами рослин і комах. Практичні заняття просто неба стали для них першим досвідом екологічного дослідження: як помічати зміни у природі, як дбайливо ставитися до довкілля, як бачити красу в деталях.

У програму заходу було також включено інтерактивні ігри, легке частування на природі та доброзичливе спілкування.

Цей день подарував дітям не лише нові знання, а й теплі емоції, відчуття гармонії, радості та причетності до великого світу природи. Саме такі зустрічі формують довіру, надихають і відкривають нові можливості для кожного, незалежно від обставин.

Проведення таких заходів є важливою складовою екологічної просвіти Парку, спрямованої на формування у дітей чутливого ставлення до природи, незалежно від фізичних можливостей. «Таємниці весняної природи» стали прикладом того, як природа може бути відкритою і доступною для кожного, варто лише створити відповідні умови і підтримати щире бажання пізнавати навколишній світ.

ДЛЯ ЮНИХ ПРИРОДОЛЮБІВ

Знайомимося з лісовими мешканцями

Рись євразійська

Вона мешкає у глибоких лісах нашої країни, неймовірно красива, найбільша дика кішка в Європі. Її ще називають лісовим привидом, бо вона дуже тиха, обережна і полюбляє ховатися серед дерев.

Загострені вуха з чорними китичками допомагають кішці краще чути

Шерсть рисі влітку рудувато-плямиста, а взимку — світліша й густіша, щоб зливатися зі снігом і залишатися непомітною.

Має короткий хвіст, який не заважає їй бігати поміж дерев. А коли рись полює він не видає її рухів.

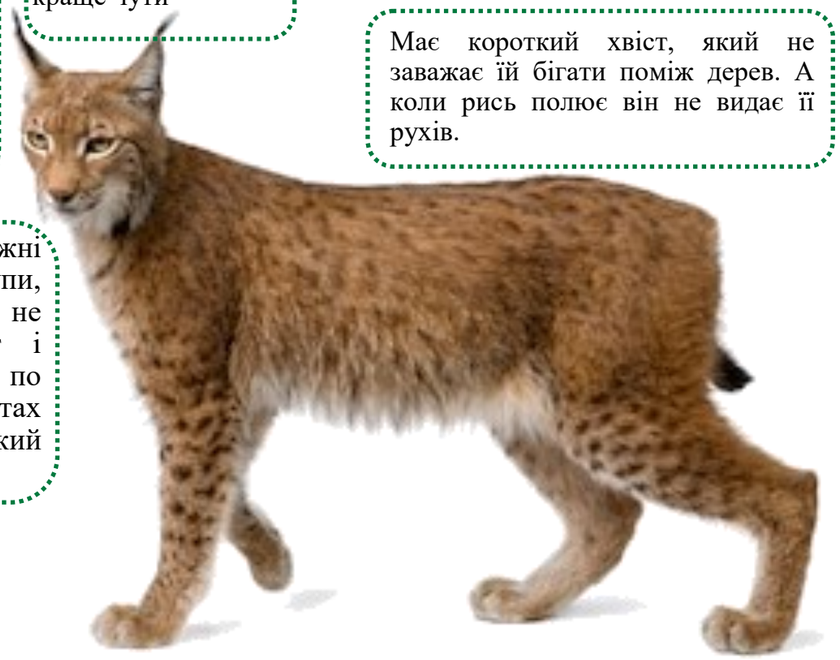

Лапи – справжні природні снігоступи, завдяки яким рись не провалюється у сніг і пересувається навіть по найглибших заметах краще, ніж будь-який інший хижак.

ФАКТИ ПРО РИСЬ ЄВРАЗІЙСЬКУ

Назва: Рись
Кличка: Пензликовуха
Довжина: до 120 см
Висота холки: 50-70 см
Вага: 15-25 кг
Хутро: від жовто-коричневого до родуватого з темними плямами
Колір очей: бурштиновий
Тривалість життя: до 15 років
Статева зрілість: з 3 років
Дитинчата: 1-3
Раціон: зайці, гризуни, птахи та іноді дрібні копитні
Вороги: люди, вовки

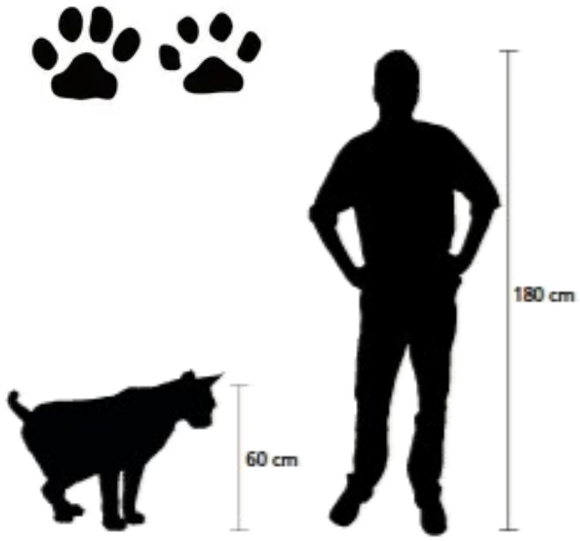

It's worth seeing

Enjoy the Full Power of Rest

Among the picturesque forests of the Vyzhnytsia region, in the Sukhyi tract near the village of Berehomet, hides a true gem of peace and harmony. It is a modern recreational area that combines comfort, pristine nature, and unforgettable experiences.

Here, you don't have to choose between convenience and the wild—it's all been seamlessly combined. In a cosy valley with a clear pond, you'll find:

- comfortable gazebos and grills for a picnic with family or friends,
- sun loungers, where you can bask in the gentle sunlight,
- sun umbrellas to shield you from the summer heat,
- a clear pond where you can cool off or simply admire the reflection of the sky,
- a sports area and a playground.

This place is made for those seeking a true "reset"—far from the city noise, free from the rush, with the scent of pine in the air and the gentle murmur of a nearby stream.

In the Sukhyi tract, it's easy to find time for yourself: sit with a book, stroll along a forest trail, pick berries or mushrooms, or simply lie in the shade, listening to the wind whispering through the treetops.

Accessible. Safe. Open to everyone.

This place is just as welcoming to families with children as it is to those seeking solitude. It's also a perfect starting point for hiking adventures through the Park's territory.

A getaway that heals both body and soul is waiting for you in the Sukhyi tract!

Come and see for yourself—nature knows how to make your day truly special.

НАЦІОНАЛЬНИЙ ПРИРОДНИЙ ПАРК «ВИЖНИЦЬКИЙ»
Головний редактор
директор НПП «Вижницький»
Галина МАРЧУК

59233, Чернівецька обл, Вижницький р-н,
смт Берегомет, вул Центральна, 27а.
Телефон/факс: (03730) 3 69 06
E-mail: vyzhpark@ukr.net
Веб-сайт: vyzhnytskyi-park.in.ua

Газета видана в електронному
та друкованому вигляді
Виходить 1 раз на квартал.
ЧЦ № 398-78Р від 16.02.2011р.